

Alfred Holm
Kungälv
18. v.

6
LKJS pcc. nr. 28:4
Yr. sig. Nilsen

O barnet i vaggan syns sträcka mot
faderns armarna små o Gud nu af ångest
han ropar han jag ej förläts. få.
19. v.

Som glödande järn de nu såras af ångest
förfärliga kval de äro i bojor försona
sitt grymma och blodiga dåd.
20. v.

Men Lants han lilar i gräven hans min
skall länge stå kvar hans fästning skall
sent honom glömma men senast hans
äldrigg far. Slut

Christianstad den 2/9 1906
LKJS Skåne 49:1

Westerdals-visan

1. v.

Har någon lust att höra mitt flyddes
lefnadslöggs må vi ej sången störa men
noga lyssna oss. Fast ej mitt lif har
 varit på blommor och på blad, har lifet
 varit och jag jag med den är glad.

X
2. v.

Jag föddes i en socken uti Christianstads län
invid den gröna skogen och lite längre från
min moder hette Anna min fader hette han
en gosse snart de finga och detta gick med glädje

3. v.

Men ätta där därefter det som jag skildrade
då blev jag döpt i kyrkan man kallade mig Petrus
och guldgult hår jag hade fastän det nu är svart
det är af kärleksgriller och lite utaf hvart.

4. v.

Men sen jag sju år fylldt och i skolan
gå för att där som andra min första lärdom
men den som mest fick af rotting det var jag
det hörde så att säga till läran för hvar dag

5. v.

Sen jag min skoltid slutat jag ångra åstad
att söka få min lycka bort om det stora haf
jag reste då till Danmark och i anstallan
kom an fjärra hos en bonde på ön Bornholm

6. v.

Sen sommaren var gånge jag reste hem igen

8

att blifva konfirmerad och sen bli fri igen
jag tänkte då med stolhet ja tänkte då minne
snart är man fri ^{från} ~~egen~~ detta och är sin egen
L. v.

Det var ju ganska trepigt att få till prästen
i sällskap med små flickor jag började förstå
vad kärlek ville säga fast men i unga år
ty jag var blott en gosse och i min ungdom
L. v.

När vi hos prästen varit vi till stationen gick
i sällskap med små flickor som ifrån Skillingen
bland dem Maria Månsson som för mig karat
då vi i ensamhet om kärlek spräcka fick.
L. v.

När jag var konfirmerad då tog jag tjänsten
dräng, jag tjäna hos en bonde på gården Ekeberg
där skaffade jag också min första fästena
hon hette Tilda Lundgren den unge fästman
L. v.

Och jag var kär i henne och hon var kär i mig
vi sade till hvarandra min vän förgät ej mig
vi knöto värfskapsbandet jag minnes det så väl
L. v.

hur då jag var förälskad till både lif och själ.
11. v.

Den första dag vi träffades till Eljaröd
viziet, där dansade vi något och kysar många
jag fick, sen lofa vi hvarandra tro i evig tid
och sedan gick vi hemåt i öfverlig frid.

12. v.

Men jag blef trött att knoga på åker och på äng
och gå som slaf hos andra och heta bondens
dräng, då gick jag lyst och tänkte nej
inte går det här, nej jag vill taga värpning
och blifva militär.

13. v.

Att flickara min därefter ett ömt farväl
jag tog, och upp till Kristianstad så glad
i hägen drog snart hade jag mig värpat
till Tendes artilleri, jag var så glad i
hägen som någon kunde bli.

14. v.

Sen jag fått uniformen med blanka knappar
till då var jag stolt i gången ja tro mig om
ni vill, nu flickor man kan få när helst

man vill, samt lefva glad och lycklig och
dricka glickan till.

15. v.

Där vare vi rätt många uti ett bildat lag
vi läste våra läxor och knogade var dag
om kvällarna på rummet vi roade oss nog
det var ju mycke lättre än gå baki kast o flog.

16. v.

Men vintern gick rätt hastigt och våren kom
igen och jag fick bref från Thilda och hon
fick svar igen, men så en dag på våren blef
kärleken rätt kall, och slut det blef med vännen den kärlek
en var all.

17. v.

Rekrytskolan var ändad och jag var mycket
glad, nu var jag fri från läxor examen
hade jag, sen fick vi lära köra med hästar
för kanon, och sen fick vi rikta och skjuta
gerick och bom.

18. v.

Uti konstapelskolan jag kommenderad blif
exera där vi fingo samt räknade och skref

om kvällarna på rummet vi sjöngo många
sång, till frälsningsarmén gick jag och
en och annan gång.

19. v.

Men trött af världens synder jag sedan in-
mig skref, i frälsningshärens rullor och en
soldat där blev, gick så omkring till alla
och frälsningen utbjöd, att frälsa arma
människor ifrån synder och från död.

20. v.

Uti den glada skaran där triffades jag så god
och bland de glada systar där jag nu fått min
lott, och alla röda tröjor vi hade dragit
och röda band vi hade och mycket mera så

21. v.

Ja började att tänka jag måste ha en vän
som kan mig glädje skänka och älska mig
igen, då var jag rent villrådig om hvem
ja skulle ha. Ty alla voro söta jag alla
ville ha.

22. v.

Men dock utfaf dem alla jag mest föredrog

uti Sofia Lundkvist jag fram till henne klyg
och frågade helt näpet säg vill du bli
min vän, och följa mig i lifvet jemt så
svara genast nu.

23. v.

Ja detta vill jag gärna jag genast fick till
svar, ty jag dig länge älskat fastän jag legat
hade, då har vi saken klarat så jag min
lilla vän, jag kysste sedan henne hon kysste
mig igen.

24. v.

Den 1 Maj var kommen och sommarn syn-
te, vi ringo till guldsmeden att upprå ringar
se, så knöto vi det bandet som för mig
kärast var, och ringen upprå fingret en
tid bortåt jag bar.

25. v.

Men sedan lef det yster spräng och lek
En frälsninghärens rullor vi båda strukna blif
den började vi dansa och gå i grönan lund,
och vara hos hvarandra på hvarje ledig stund.

26. v.

blef Konstapelskolan slutad och jag examen
fick; jag var så glad och lycklig när jag
i staden gick, hvar kväll i boulevarden
med flickan arm i arm, Och senare på
kvällen bli tryckt till hennes barm.

28. v.

I sjukvårdsskolan jag kommandera
blef, att Cäsa och att plästra mig snar
ett nöje, vi zingo på sjukhuset hvar
da förmiddag, hvar eftermiddag hade vi
läroöfversis ett slag.

29. v.

Sen hade vi examen och den gick mycket
bra, så skulle vi till Stockholm att mera
lärdom ha, fast flickan fällde lärar
så var jag mycket glad, jag längtade
efter dagen jag skulle det åstad.

29. v.

Thrac i oktober månad då reste jag
åstad, att något mera lära i Tveriges
hufvudstad, sju glada zossar voro vi
då kan vi lita på, vi samlades vi

söder att till stationen gå.

30. v.

Inart voro vi på Tåget som nallade ästa
till Hesselholm vi kommo och hvarje
man var glad, där träffa vi husaren
och äpen en dragon, vi sade skall ni
med oss när vi till Stockholm far.

31. v.

Sen Tåget kom i farten vi stände upp
en sång, och så förgick snart dagen
mer så kom natten lång, vi sade
oss att sova hvar en uti sin vrå,
på hyllor och bänkar var plats vi kunde
få.

32.

Om morgonen därefter vi uti Stock-
holm var, och rimfrost låg på marken
fast solen sken så klar, vi träffa en
konstapel och fråga honom då, om
vägen till sjukhuset dit vi nu skulle gå.

33.

Inart voro vi på garnis en dyster synatt
se, med Gocka gula murar mer lik ett

ett fängelse, där lefvo vi uppställda af
spukhusets officerer ~~mer~~, han hälsade oss
välkommen. Hvad höfdes oss väl mer.

. 34 .

Och sedan gick vi knoga tvaren uti
sin vrå, uti apileket köket hos sjuka
likaså, jag vill just inte säga att detta
roligt var, från vänner och från
hemmet vi alla borta var.

. 35 .

Där fanns det en afdelning som kallades
medesin, och sköterska fanns också så de
som själva hin, vi Peta Brita kalla
den unga fagra mö, hon såg ej ut
att lefva men mera till att dö.

. 36 .

En koketsa fanns också som gick på
60 år, och hennes namn var Majja om
jag det nämna för, en annan kette
Emma och här hon också var, men
mest i korperalen som där på garnis
var.

Men två små söta tjejer ja också nämna
vill, de tjäna på ett kaffé som låg där
strax intill, den ena hette Anna hon
var i ungdomsår, den andra hette
Lisa med ljus och lockigt hår.

38.

Om dagarna vi plåstra uppå de sjukas
sår, och dessa fick vi bära uppå en
liten bår, intill ett annat rum där
de förbanden blef, hvarefter alla åter
till sina rum begär.

39.

Snart skaffa vi oss flickor det går
ju ganska lätt, blott man kan näppa
tjejer på rätta sidan på, och arm
i arm i staden vi gick och mången
kväll, och alltid i mitt sällskap
jag hade Korpral Frel.

40.

Min när uti Kristianstad hon skref
rätt många brev, jag var ej ej sen att
svara jag strax tillbaka skref, jag

skref var icke ledsen min lilla kära
vän, snart reser jag från Stockholm
och kommer till dig hem.

41.

När vi i Stockholm varit i trene månader
då fanns det icke mera vi kunde lära eders
den 16 november vi och aflösta delar
af gossar ifrån gardet och Svca artilleri.

42

Om kvällen då vi reste ifrån Boeriges
hufvudstad, och mot stationen gingo uti
den långa rad, då mötte oss många flickor
vi afsked af dem tog, och genom handt-
verksqatan det glada tåget drogs.

43.

När vi på tåget kommit och detta rulla
hän, mot skånes fagra bygder och
mot vår lilla vän, vi fulla voro alla
det kan ni lita på, så det fanns knappast
någon som kunde upprätt stå.

44.

Den andra dagen när vi till Esbo

kööring kom, vi måste resa på oss att
tåget byta om, vi hade nu Landsbron
som målet för vår färd, det händes
som om vi farit bort till en annan värld.

45.

Snart var ju målet. Lunnit vi från
stationen gå, vi till kasernen komma
och strax vi middag fick, och sedan
ut vi gingo att se på stan ett slag
och flöt vi fram alla och detta samma dag.

46

När jag kom ut i staden en flicka i kön
jag såg, med kärleksfulla ögon där eldiga
blicken låg, och hennes namn var Berta
det talade hon om, när vi en stund
spatserat och till kasernen kom.

47.

Men sedan tog jag permis och gick i
hagen neste, till gamla Kristianstad och
till min lilla vän, hon bjöds välkomna
min allra bästa vän, det var då riktigt
roligt att du kom hem igen.

48.

Den älla dagar flyktat och daaget bor
sin kos, jag måste åter resa ifrån min
fagna ros, för, att i Landskrona min
skola börja på, och till min nya fjälla
om kvällarna får gå.

49.

Men denna kärlek varade inte många
år, ty kärleken den kallna och min
dag ner blott står kvar, ej henne mer jag
älskar och hon nog inte mig, och
därför snart en annan jag åter skaffa mig

50.

Jag gick i östergatan en härlig vinter
kväll, då fick jag ses en flicka så fagen
och så säll, jag hälsade "god afton"! och
fråga henne så, om jag i hennes säll
skaps on, liten stund fick gå.

51.

Det fick jag också genast det han vi
lita på, och upp mot norr vi gingo i
sällskap båda två, till nya mejeriet

jag följde henne då, ty där hon skulle
stanna och jag fick hemmåt gå.

53

En kväll två dagar efter vi träffades
igen, då fick jag henne kalla mitt vit
min lilla vän, och sedan hvarje afton
vi utt var och gick, jag trycker lilla
vännens och kyssar många jag fick.

53

Så gick det glädligt framåt dag för dag,
och glada gossar var vi uti ett likskräd-
darelag, vi zinggo uti staden på hvarje
ledig stund, och träffade små flickor
med leende mun.

54.

Men best jag där mig war så kommer
där ett bref, det var ifrån Christianstad
och flickan där hon skref, om har
du blifvit fader för jag har fått onsen
men hoppas du är trogen fast du är långt
ifrån.

55.

Men sedan tog jag pennis den vara

isett dar, och tilläda en morgon jag
ifråa staden för, i sällskap med
dragonen som än bär namnet Ask,
och jag var klädd i sabel i attila och
kaski. 56.

Därcoan gick rätt hastigt och snart
vi framme var, i gamla skåne trawie
där tjäffa Ask sin far, där köpte vi
tre liter och sedan hem vi gick, till
vännen Asks föräldrar där middag
sen vi fick. 57.

Där söpo vi och stämna var fulla
hvarje dag, för flickorna de vara vi
slozo våra slag, men snart var tiden
gängen och hem vi måtte gå, att roa
oss så glädligt i sundets blå våg. 58

Men februari månad den led snart
mot sitt slut, och vi uti Landskrona
har lärt oss veta lutt, vi voro nu
utlärda vår skamen fick, och var

och en ett afsked till lilla vännen gif
59.

Den sista kväll var bitter jag skildes
från min vän, jag hade kanske aldrig
vi fräffas mer igen, och tårar kom i
ögon uppi oss båda två, då vi på
vagen skildes och båda hemåt gå.
60.

Det var den sista natten som samlade
vi var, från alla regementen som
hålla kronan kall, och afskedsbägarna
töndes en gång för hvarje man
och natten gick framåt med munter
skräll och glans.
61.

Om morgonen vi reste ifrån vår
lilla stad, men resan var ej treftig
jag var alls inte glad, i tölöf
vi gingo och togo oss en klar,
och sedan mot Kristianstad vi
reste en och var,
62.

När Tåget sist var framme vi skulle
skiljas åt, ifrån Karlskrona gossar
vi skildes ej med gråt, men ett hurra
det dåna på ältta krigars trät, hona
vi sedan gjorde och skildes sedan åt.

63.

Ten zingo vi till bveden och Tozo
aas en klar, och sedan mot kasernen
vi zingo en och var, men jag till
lilla vänner min skyndade åstad,
att hennes hand få trycka och kyssar
många få.

64.

Men några dagar efter jag och
befodran fick, och visseplygg det
blef jag om halsen snaran fick,
och ingenting, att sköta hvem
kunde bättre få, när andra gick
a knoga fick jag i staden gå.

65

Uti de varma dagar jag tog mig
många rus, och nykter var jag sälla

jag gick i sus och dus, ett brev jag
fick från Hilda hon då i hemmet
en vacker dag jag reste dit till min
lilla vän.

66.

Där fälldes många Tårar hvorm
undra väl därpå, en tid vi måste
skiljas men sedan råkas få, men
från öfver atlanten hon skulle fara
bort, därför kan ingen säga att resan
den var kort.

67.

Då stunden sist var inne vi måste
skiljas åt, jag kysste hennes läppar
och brast i häflig gråt, och sedan
tung i sinnet jag reste hem igen,
jag tänkte nu skall Hilda få bli
min lilla vän.

68.

Så snart jag hem var kommen jag
till Sofia gick, tog ringen upp ur
fickan och lämna den igen,

jag tyckte det var härligt att bandet
lösa få, som jag nu hade burit en
månad och ett år.

69.

Men Trohet finns det föga och alla
minst hos mig, jag tänkte flät man
skaffar man måste roa sig, en
sådan snart jag finner en Tärna
ung och blyg, och henne kurtiserar
jag här och där i smyg.

70.

Men friheten jag hade den tog Till
sist ett slut, och straffexersis jag fick
mig och det förutan prut, en veckas
tid därefter jag kommandering får,
att vara på sjukhuset och plåstra sjuk
as sår.

71.

Jag vän blef med Anna men
jag var icke sen, att skaffa mig
en annan som blef min lilla vän
rött hår den flickan hade Mathilda

hette dron vi knöto vänskapsbandet
rätt sent en aftonstund.

72.

Det var i högsommaren och soligt
och det var, i dessa blara kvällar
då månen sken så klar, i sommarstugan
vi dansa så och i Helgelund, i
Sammarsbjörke jag hade mängden
trefflig stund.

73.

Jag tröttna på maktlöda jag
skaffa mig en ny, hon hette Sigrid
Ivansson var tjock som själva fan,
den var det Ellen Ivansson med
gång som en gardist, att gå i
hennes sällskap. det var alls inte
örist. Slut

Kristianstad den 18/8 1900